

LOKALNE STRANI OKROŽJA SLOVENIJA

SPOROČILO PODROČNEGA PREDSEDSTVA

Naš »pravi« poklic

starešina Massimo De Feo, Italija

področni sedemdeseteri

Ko sva z ženo imela razgovor za najin sedanjni poklic, je vprašala: »Kaj je najina glavna odgovornost?« Odgovor je bil neposreden in kot razodetje: »Sta misijonarja.« Zaradi teh preprostih besed sem veliko razmišljal o pravi naravi vsakega poklica.

Vsakokrat, ko prejmemo poklic, se pri služanju večinoma omejimo na vzorec, s katerim ta poklic opredelimo. Drugače rečeno, predsednik zbora starešin misli, da je odgovoren predvsem za starešine v svojem zboru. Voditeljica Osnovne se osredotoča na otroke in tako je tudi v vseh drugih poklicih. Toda v resnici imajo vsi poklici skupen temelj, *poklic v poklicu*, pravzaprav *pravi poklic*.

Gospod nam to načelo pomaga razumeti. *Zatorej nas sprašuje naslednje – za kaj smo bili oddeljeni? Za pridiganje evangelija* (gl. NaZ 50:13–14). Prerok Joseph Smith je rekel, *da je po vsem, kar je bilo rečeno, [naša] največja in najpomembnejša dolžnost pridigati evangelij* (Joseph Smith, HC 2:478). Ne glede na to, v kateri poklic smo oddeljeni oziroma v katero duhovniško službo smo posvečeni, je »pravi poklic« vsakega od nas pridiganje evangelija. Sedemdeseteri je torej misijonar, kar je tudi kolski predsednik, škof in vsak član Cerkve. Vsi smo poklicani za misijonarje, ker je to resnično prava narava vseh poklicev v Božjem kraljestvu.

Gospod se je odločil, da bo odreševanje v današnjih dneh pospešil. Ko se v sionskih oddelkih

starešina
Massimo
De Feo

in kolih v Evropi ozremo naokrog, smo priča čudežem spreobrnitve številnih, ki radostno in zvesto sprejmejo evangelij. Številni celo sami od sebe zaprosijo, da bi se s krstom pridružili Božjemu kraljestvu. Še vedno sem ganjen, ko se spomnim, s kakšno močjo je neka dobra sestra pričevala na konferenci. Govorila je o tem, kako je čutila željo, da bi pomagala sosedi, ki zaradi nesreče ni mogla skrbeti zase. Ko je sosedi pomagala, je videla veliko drugih, vključno z nekaj mladimi Američani, ki so jo obiskovali na domu. Ko jo je vprašala,

kdo vse so ti ljudje, ji je soseda povedala, da so člani njene Cerkve in da so Američani misijonarji. Članica Cerkve je kasneje prišla do sosede in jo vprašala, kako ji lahko povrne velikodušno pomoč, ona pa ji je samo rekla: »Nočem denarja ali daril, vendar nekaj vseeno lahko naredite zame, če bi se mi resnično radi zahvalili: spoznajte me z misijonarji...« Teden kasneje se je krstila, mož in sin pa sta se krstila kmalu zatem. Gospod je vso družino pripravil, da se je pridružila Cerkvi.

To je čas čudežev. Gospod kot nikoli prej pripravlja srca naših prijateljev, sorodnikov in sosedov. Če poznamo pravo naravo naših poklicev, bo naš trud povečan in pomnožen. Na misijonu sem o evangeliju učil fanta, ki je šel na misijon, ko sem bil še misijonar. Nikoli si ne bi mogel predstavljati, da bom o evangeliju učil fanta, ki bo tudi sam kot misijonar vplival na življenja številnih, prav kot njegovi otroci za njim in moji otroci za mano, kot duhovna veriga brez konca. Navsezadnje si ne moremo niti predstavljati večnega pomena tega, kar delamo kot misijonarji.

Amon je svoj misijonarski trud namenil predvsem eni družini, družini kralja Lamonija, in blagoslovljen je bil celoten narod (Al 19:36). To se danes lahko zgodi tudi nam v tem času čudežev, če bomo le odprli usta. Da bi le razumeli pravo naravo našega misijonarskega poklica, pravega poklica v poklicu, vedoč, da so srca številnih pripravljena in da bo Gospod blagoslovil naš trud in pomnožil naš vpliv v večnostih. Vsi smo poklicani za misijonarje. Zdaj je čas, da opravimo njegovo delo. *Rekel je, naj se k njemu oziramo v vsaki misli; naj ne dvomimo in se ne bojimo* (gl. NaZ 6:36). ■

Obletnica ustanovitve veje Maribor

Christina Fidler

Lani smo imeli v veji Maribor nekaj čudovitih dejavnosti, da bi krepili vero drug drugega in občutili enotnost med člani. Junija smo praznovali ustanovitve veje Maribor, ki je nastala leta 1992, istega leta, ko so se Cerkvi v Mariboru pridružili prvi spreobrnjenci. Glavni cilj te proslave je bil, da bi se skupaj spomnili preteklosti in velikih mariborskih pionirjev ter zapuščine, ki so nam jo pustili, da bi Cerkvi pomagali pri rasti in da bi jo krepili.

Slišali smo krasen povzetek zgodovine veje, ki ga je napisala Mihaela Brosche, ki je bila ena prvih članic in je umrla leta 2010. Natisnjeno je v knjigi »Da bi nekega dne to deželo krasili oddelki in koli«, ki jo je zbral in uredil Matjaž Juhart.

Trije člani – Lela Cvetkova, Tilen Fidler in Andreja Robnik – so govorili o svojih spominih, kako je bilo v veji Maribor nekoč, in pričevali. Zgodbe so dodatno oživele tudi zaradi slik. Na koncu smo imeli priložnost slišati novo poklicanega predsednika okrožja, predsednika Elvija Rwankubo. Spregovoril nam je o svoji viziji te veje in slovenskega okrožja.

V duhu proslave rojstnega dne veje Maribor je vsakdo imel priložnost premišljevati o darilu, ki bi ga dal veji za rojstni dan. Ta darila so bila lahko odločitve, ki so jih člani napisali in vrgli v škatlo, ki je sedaj v pisarni predsednika veje.

Nekdo je dejal, da se moramo iz preteklosti učiti in ne živeti v njej. Ko se spominjamo zgodovine Cerkve v Mariboru, se spominjamo, kako milosten je nebeški Oče z vsakim, ki je pripravljen sprejeti njegov evangelij.

Danes je v Mariboru majhna veja s približno od trideset do štirideset člani. V zadnjih nekaj letih se je Cerkvi pridružilo veliko novih spreobrnjencev. Veselimo pa se tudi članov, ki so zatavali in ki so se nam zopet pridružili kot sestre in bratje v Sionu. V tem delu Slovenije je bilo veliko dela že narejenega, ogromno dela pa je še treba narediti. Zato nas Gospod kliče k žetvi, kajti polje je belo in ta, ki bo s svojim srpom žel z vso močjo, bo imel kaj shraniti, kar ne bo prešlo, temveč bo njegovi duši prineslo odrešitev (gl. NaZ 4.4). ■

Misijonarji iz Slovenije

Uroš Štampe

Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni je izpolnitev Božje obljube, da bo njegov evangelij kot kamen, ki se bo brez rok utrgal z gore in ki se bo kotalil ter napolnil vso zemljo, kot je v videnju videl starozavezni prerok Daniel (gl. Dan 2:31–45, NaZ 65:2). Ta velik čudež se danes dogaja povsod po svetu in okrožje Slovenije ni nobena izjema.

Že več kot dvajset let je minilo, odkar je iz Slovenije šel služiti prvi misijonar. To je bil Matjaž Juhart, ki je na misijon odšel leta 1993 (veja Ljubljana). Sledili so mu Dušanka Punčec (1995, veja Ljubljana), Tanja Uzar (1996, veja Ljubljana), Leon Bergant (1998, veja Ljubljana), Mark Tonih (1998, veja Ljubljana), Mirjana Rikič (2000, veja Ljubljana), Tina Majtan (2003, veja Ljubljana), Tilen Fidler (2004, veja Maribor), Uroš Štampe (2007, veja Celje), Davor Majc (2007, veja Ljubljana), Elvi Rwankuba (2010, veja Ljubljana), Borut Lakner (2011, veja Celje), Peter Klobčič (2011, veja Ljubljana), Monika Nataša Medvešček Peterka (2011, veja Ljubljana), trenutno pa sta na misijonu Danijel Radaković (2012, veja Celje) in Jure Kranjc (2013, veja Celje). Do danes jih je bilo skupaj šestnajst.

Pravi čudež pa je tudi, da je bilo v zadnjem letu na misijonu pet slovenskih misijonarjev, in sicer trije iz veje Celje, kar je naenkrat več kot kdaj prej v vsej zgodovini te veje.

Konec leta 2012 je predsednik Thomas S. Monson objavil nižjo starostno mejo za misijonarje, ki bo v prihodnje načrtovanje odhoda na misijon olajšala še številnim mladim bratom in sestram iz Slovenije. ■

Nižja starostna stopnja za mlade misijonarje

Davor Majc

Oktober 2012 je prerok Cerkve Thomas S. Monson objavil nova pravila glede ustrezne starosti fantov in deklet za služenje misijona. Pri fantih se je zahtevana starost z devetnajstega leta znižala na osemnajst let, pri dekletih pa z enaindvajsetega leta na devetnajst let.

Sam sem kot mlad misijonar služil od oktobra 2007 do oktobra 2009. Spomnim se, koliko dopisov in telefonskih klicev so morali opraviti takratni lokalni voditelji in predsednik misijona za odobritev mojega odhoda na misijon, saj še nisem bil star devetnajst let. Lahko bi se sicer vpisal na fakulteto, vendar bi mi po enem letu status študenta potekel in po vrnitvi domov študija ne bi mogel nadaljevati kot redni študent. Zato je Prvo predsedstvo izredno odobrilo moj predčasni odhod na misijon.

To pa v preteklosti ni bila edina ovira za mlade, ki so želeli na misijon, vendar niso ustrezali starostnemu pogoju. V Sloveniji je na sploh težko dobiti delo, še težje za kratek čas. Mlad človek je bil tako v nekem prehodnem obdobju, ko ni vedel, kako bi najbolje uporabil svoj čas in sposobnosti. Dogajalo se je tudi, da so se pojavili drugi izzivi, zaradi katerih so mladi izgubili priložnost, da bi postali redni misijonarji.

Svoje devetnajsto leto starosti sem dopolnil v SUM-u v Provu. Na misijon sem bil poslan v Španijo, kjer sem spoznal številne druge, ki so iz istih razlogov kot jaz prišli predčasno – to so bili predvsem mladi iz evropskega področja.

Ko sem slišal objavo predsednika Monsona, sem vedel, da bo to marsikateremu fantu in

dekletu olajšalo odločitev za redni misijon. Zaradi te odločitve bodo močno blagoslovljeni na področju študija in družine, potem ko se bodo po končanem služenju vrnili domov. ■

Društvo za pomoč dela čudeže

Monika Nataša Medvešček Peterka

Društvo za pomoč je ena največjih in najstarejših ženskih organizacij na svetu. Ustanovljeno je bilo 17. marca 1842, da bi sestre lahko organizirano še bolj pomagale revnim, vdovam, sirotam in da bi uresničevale vse dobrodelne namene. Joseph Smith je rekel, da namen Društva za pomoč ni samo pomagati revnim, temveč tudi, da rešuje duše. Še danes se ta namen krepi in raste zaradi ljubezni do drugih. Sestre Društva za pomoč vsepovsod po svetu drugim sestram – članicam in nečlanicam – pomagajo krepiti vero v Boga in Jezusa Kristusa, krepijo družine in pomagati tistim, ki potrebujejo pomoč.

Tudi sestre v veji Ljubljana se z različnimi projekti trudijo slediti temu Božjemu namenu Društva. Lani so

zbirale oblačila za družino s petimi otroki, letos pa so se pridružile večjemu projektu, ki ga organizira Zveza prijateljev mladine Slovenije. Vse leto bodo za otroke in družine v stiski zbirale hrano, izdelke za osebno higieno, otroške plenice, čista in nepoškodovana oblačila ter obutev, igrače in šolske potrebščine. Pri tem bodo poskusile ostati anonimne. Njihov moto je: »Dovolj je, da ve Bog.«

To bo le eden od načinov, da bodo z majhnimi koraki pomagale drugim do sreče. V Almovi knjigi 37:6 namreč piše: »Po majhnih in preprostih rečeh [se] dogajajo velike reči.«

Že ena sama sestra lahko z majhnimi dejanji naredi veliko dobrega, a ko vse sestre Društva za pomoč stopijo skupaj, se dogajajo veliki čudeži. ■

Obljuba

Maja Kaplan

Velikokrat sem slišala, da ti je nebeški Oče vselej pripravljen pomagati, še posebej pri nalogah, ki ti jih sam da. Čeprav sem vedno razumela, da so te naloge oziroma poklici, ki jih imamo v Cerkvi, za naše dobro, ker se zaradi njih učimo, rastemo in napredujemo, me je strah vseeno premagal, ko sem bila poklicana k Mladenkam.

Ni mi bilo povsem jasno, kako lahko s svojim znanjem in izkušnjami pomagam dekletom, da bodo imele v tem njihovem obdobju kar najlepše izkušnje. Moje izkušnje iz mladosti so bile povsem drugačne, ker te organizacije kot tudi Cerkve takrat še nisem poznala. Kljub zagotovitvi, ki sem ga prejela, da bom deležna pomoči, je bil izziv zame izjemno velik. Še nikoli nisem vodila organizacije, kaj šele skupine, ki potrebuje podporo in spodbudo, ko se sooča z različnimi izzivi sodobnega sveta. Toda kmalu sta ta občutek obremenjenosti in dvomov zamenjala veselje in pogum. Dekleta pri Mladenkah so čudovita. Poklic ni bil več samo poklic, ampak druženje s puncami, ki so verjetno mene naučile več kot jaz njih. Sobica zadaj za kapelo je postalo naše zatočišče, kjer smo se učile, govorile o izkušnjah, si zaupale in se zabavale. Od tistega, kar je nekoč skoraj predstavljalo breme, je to postalo ena najlepših izkušenj v življenju, najlepši poklic doslej.

Vidim, da obljubo, da lahko zaupamo in se včasih prepustimo, lahko vzamemo za dejstvo. Navsezadnje nebeški Oče vedno ve, kaj nam lahko izredno obogati življenje, in nam da nekaj, česar ne pozabimo zlahka. ■

To zmoreš!

Daša Gregorič

Jasno vidim sanje, ki jih sanjam, cilj, h kateremu si želim, ampak včasih mi neznani glas govori, da tega ne morem doseči. Za vsak korak, ki ga naredim, čutim, da je brez jasnega cilja, poti izgubljen. Moja vera se zamaje. Ampak potruditi se moram in vztrajati ter z visoko dvignjeno glavno, jasnim pogledom in z nasmehom na obrazu stopati po poti naprej. Vedno znova se bo pred mano pojavila ovira, nova preizkušnja, ki jo bom želela premakniti, jo obiti. Včasih bom morala biti pripravljena na poraz.

Ni pomembno, kako hitro prispeš na cilj ali kaj te tam čaka, pomembna je pot. Ni pomembno, kolikokrat na poti do cilja padeš – pomembno je, da se vedno znova pobereš in greš naprej.

Pri vseh preizkušnjah se ti vera včasih zamaje in zdi se, da izgubljaš trdna tla pod nogami, da več ne znaš naprej. Takrat je pomembno, da vztrajaš in ne obupaš.

Včasih je bolje narediti korak nazaj, še enkrat pogledati na pot in potem narediti tisto, kar nosiš v srcu. Vsa voda morja ne more potopiti ladje, če ne pride vanjo. Prav tako negativizem sveta ne more vplivati nate, če ne dovoliš, da te prevzame.

Pomembno je, da si ustvariš sanje in jim slediš. Nebeški Oče ti bo vedno pomagal doseči cilj, če boš veroval vanj. Če postaviš Boga na prvo mesto, bo vse drugo sledilo. Ptica, ki sedi na drevesu, se nikoli ne boji, da bi se veja zlomila, ne zato, ker bi zaupala veji, temveč zaupa svojim krilom.

Vedno verjemi vase. To zmoreš! Z dobro »volo in z macolo« je možno vse! ■

Molitev

Nika Klobčič

Po vseh letih, odkar sem sprejela evangelij, vedno znova vidim, kako veliko moč ima molitev. Cerkevni voditelji nas učijo, naj vsak dan molimo, zaradi česar bomo postajali boljše. Tako preprosta stvar, pa tako velik vpliv ima na moje življenje!

Molim za vse stvari, duhovne in posvetne, majhne in velike. Ugotovila sem, da moram biti previdna pri tem, za kaj prosim Boga, saj se lahko zgodi, da Bog molitev usliši. Zelo sem ganjena, ko vidim, kako dobesedno se uresničijo. Molitev mi je v spodbudo, tolažbo in mi daje moč za vse, kar moram narediti. Pomaga mi tudi pri reševanju vsakdanjih življenjskih težav.

Pred leti smo šli z družino na sprehod v dolino Kot, ki se nahaja v Julijskih Alpah. Nižje ni bilo več snega, ko pa smo z glavne ceste zavili na gozdni kolovoz, ki je vodil v Kot, je bilo snega vedno več. Končno smo prišli do kraja, kjer je bilo na kolovozu preveč snega, da bi se lahko peljali naprej. Ker avtomobila nismo mogli pustiti na kolovozu, smo se morali

obrniti nazaj in poiskati primeren mesto za parkiranje.

Kolovoz je tam zelo ozek in med obračanjem je motor ugasnil in ni hotel več vžgati. Nismo vedeli, kaj je narobe. Mož je motor pogledal, a ni bilo videti, da je kaj narobe. Hodili smo okrog avtomobila, ki je na kolovozu stal počez, in ga nismo mogli premakniti.

Ugotovili smo, da potrebujemo Božjo pomoč, in začeli skupaj moliti. Takoj po molitvi sem šla pogledat izpušno cev, ki je bila polna zbitega snega. Moža sem vprašala, če je to morda vzrok, da avtomobil ne dela.

In res je bil. S paličko smo očistili sneg, se usedli v avtomobil, ga do konca obrnili in nedaleč stran poiskali ustrezno mesto za parkiranje. Potem smo šli na sprehod po lepi spomladanski naravi.

Če te težave ne bi mogli rešiti sami, bi imeli veliko sitnosti, ker je bilo do prvih hiš vsaj uro hoda. Poiskati bi morali nekoga, da bi avtomobil s traktorjem odvedel do glavne ceste. Tako pa smo izkusili, da Bog res odgovarja na molitve – tudi za povsem posvetne stvari. ■

Sveti Duh

Tilen Fidler

V življenju sem se naučil, da brez Svetega Duha ne morem narediti ničesar. Od poklicev v Cerkvi do službenih in družinskih obveznosti se vedno trudim, da bi me navdihnil Sveti Duh in da bi lahko opravil Očetovo delo. Odločitve, ki jih sprejmemo po Svetem Duhu, vedno in brez izjeme vodijo v dolgoročno radost in srečo.

Spomnim se, kdaj sem prvič resnično prepoznal Svetega Duha, dneva, ko so k meni prišli misijonarji. Nato sem Duha poskusil prepoznati vedno, kadar sem učil lekcije v Nedeljski šoli.

Na misijonu sem se še bolj učil prepoznavati Svetega Duha, in sicer tako, da sem se resnično približal nebeškemu Očetu. Vse, kar nas v cerkvi obdaja, je navdih Svetega Duha: prostori, v katerih častimo Boga, sveti spisi, ki jih prebiramo, govorniki in voditelji, ki jih poslušamo.

Ne dolgo tega sem doživel to, kar opisuje hvalnica Božji Duh: »Kot ogenj goreče krepí nas Duh Božji.« Ko nam v srcu resnično zagori, takrat nedvomno vemo, da gre za sporočilo od Boga. Poleg tega da nam srce vzplamti, čutimo še izjemno močno ljubezen, milost in radost. Nič posvetnega si več ne želimo ali potrebujemo. Pridemo v novo stanje, v celestialno stanje. Takrat na neko vprašanje prejmem samo odgovor z da ali ne.

Niso pa vsi odgovori tako močni. Včasih vse to občutimo, le v manjši meri. Zelo pomembno je, da ne mešamo svojih lastnih želja in misli z Božjimi odgovori, saj mislim, da je Božji odgovor večinoma prav nasprotno od tega, kar si želimo.

Včasih pa Svetega Duha stežka prepoznam. Takrat se vprašam, česa se še moram pokesati? Ali vse za povedi izpolnjujem v celoti ali samo delno? Kaj si želi

moje srce, posvetne ali duhovne stvari? Ali dvomim in sem trdosrčen?

Biti eno z nebeškim Očetom po Svetem Duhu je velik izziv in tega ne moremo doseči zlahka. Neizmerno sem hvaležen za svete spise, desetino, post, služenje, tempelj in posebej za patriarhalni blagoslov. Vse to mi pomaga, da lahko začutim Svetega Duha.

To, da nas Sveti Duh vodi, je zelo pomembno, saj je od tega odvisno, ali bomo v življenju resnično srečni. Življenje nam ponuja dve poti. Na pravi poti nas čakajo blagoslovi, mir, radost, ljubezen, resnica in odgovori. Na napačni poti pa sta zmeda in kaos. Ker čas teče, svojega potovanja po teh poteh ne moremo ustaviti, lahko pa se odločimo, po kateri poti bomo potovali. Če samo za trenutek zaradi neubogljivosti stopimo na napačno pot, se nam lahko zgodi, da priložnosti in blagoslovov, ki so nam bili namenjeni, nikoli ne bomo deležni, saj smo jih zaradi svoje neubogljivosti zavrnil.

Kljub temu pa je Gospod milosten in nam pomaga nazaj na pravo pot. Spominjam se, koliko krat sem stopil na napačno pot in izgubil blagoslove, ki so mi bili namenjeni. Besede, ki jih pripoveduje prerok Alma v Mormonovi knjigi, so se mi zaradi tega za vedno vtisnile v srce: »Zato blagor jim, ki postanejo ponižni, ne da bi morali biti primorani postati ponižni.« (Al 32:16)

Kadar nas ne spremlja Sveti Duh, hodimo po napačni poti in smo primorani skozi razne preizkušnje, na kolena in prositi Boga za vodstvo. Kadar premišlujem o svoji zgodnji mladosti, vidim, koliko krat bi si lahko prihranil nepotrebne izzive. Naučil sem se, da je najbolje, da ne dvomim v nič, kar mi zapove Oče. Moj moto je »naredi sam«. Doslej sem bil zaradi tega vedno močno blagoslovljen.

Prepoznavanje Svetega Duha je v mojem življenju eden največjih darov, ki mi jih je podaril nebeški Oče. To pričevanje zaključim v imenu Jezusa Kristusa, amen. ■

Oče odgovarja na molitve

Monika Nataša Medvešček Peterka

Nebeški Oče je edini, ki nam v življenju resnično lahko pomaga. Velikokrat nam pošlje pomoč drugih ljudi, ki je vedno dobrodošla.

Toda na neki točki nam drugi ne morejo več pomagati. Vsak od nas ima svoje preizkušnje, ki jih mora nazadnje premagati sam. Takrat je edini izhod molitev k nebeškemu Očetu. Molitev je pogovor z Bogom, ki nam odpira srce in nam pomaga razumeti in spoznati sebe in Boga. Ko smo v najhujših stiskah in težavah, nas nebeški Oče vedno čaka, da pridemo k njemu po pomoč, po navdih, navodila, vodstvo, po ozdravitev. Samo on nas lahko resnično pomiri. On je edini, ki nas razume in ve, kaj prestajamo. On nas pozna in pozna naše srčne želje. Včasih nas bo samo poslušal in nam odgovoril veliko kasneje, kot bomo pričakovali. Včasih pa bomo odgovor dobili takoj. Včasih nas bo njegov odgovor presenetil, včasih pa samo potrdil našo odločitev. A vem, da bo odgovor prišel vedno ob pravem času, ko bomo pripravljeni. On je tisti, ki ve in vidi vse, nam pa daje spoznanje, ko smo pripravljeni.

Imam trdno pričevanje, da nebeški Oče odgovarja na naše molitve, tudi na tiste neizrečene. Vse, kar moramo narediti, je, da mu zaupamo, in da ko dobimo odgovor, naredimo vse po njegovih navodilih. O tem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen. ■

Moj najljubši odlomek iz svetih spisov

Bojana Iskra

Ko sem pred krstom spoznavala evangelij, sem v Mormonovi knjigi prebrala 17. poglavje v 3. Nefijevi knjigi in celo poglavje je postalo in ostalo moj najljubši odlomek iz svetih spisov vse do danes. V poglavju se čustva in občutki prepletajo s čudeži. Velikokrat sem razmišljala o naukih, ki mi jih ponuja.

To poglavje mi je zelo pri srcu, saj Jezus Kristus tu ljudem izraža in izkazuje sočutje in ljubezen, skrbi ga zaradi hudobije nekaterih, moli za ljudi, joče od radosti, zdravi bolne in blagoslavlja otroke.

Polaga mi na dušo, naj premišlujem o tem, kar mi Jezus govori, in v molitvi prosim Očeta, da bi razumela (gl. 3 Ne 17:3).

Odrešenik je ljudem naročil, naj k njemu privedejo vse bolne, in »ozdravil je vsakega, ki so ga pripeljali k njemu« (gl. 3 Ne 17:7–9). To gotovo velja tudi zame. S svojimi šibkostmi se mu lahko približam in Jezus ima vso moč, da jih glede na moje želje, vero in trud spremeni v kreposti.

Kot mamu me uči, kako pomembno je, da svoji deklici pripeljem v Jezusovo bližino. Vem, da bo molil zanju in za njuna starša, da bo vsako blagoslavljal in v njenem življenju delal čudeže (3 Ne 17:17–25). ■

Bodimo prijatelji

Ana Aaliyah Zoe V., 9 let

Povedala bom tri dogodke, v katerih sem se odločila, da bom dobra prijateljica. Vsi so se zgodili v šoli med mojimi sošolci.

Nekega dne me je prijateljica Andreja prosila, če ji posodim nalivnik, ker ji je zmanjkalo mince. Nalivnik sem ji posodila, čeprav sem bila potem brez. Nato mi je Manca posodila svoj nalivnik.

Sošolec Aljoša je žalil sošolko Manco. To se mi ni zdelo prav.

Stopila sem k njemu in mu rekla, naj neha, vendar ni hotel. Nato sem mu rekla, da bom povedala učiteljici, in je takoj nehal.

Zgodilo se je, da Manca ni več hotela biti prijateljica z Andrejo. Rekla mi je: »Če ne boš njena prijateljica, ti bom dala nalepke.« Jaz pa sem Mancini odgovorila: »Prijateljstvo je zame važnejše kot nalepke.« Manca je onemela in strmela vame z odprtimi usti. ■

CEAIG DIMOND, © IRI

Jezus z otroki

KOMENTARJI

Branje Liahone

Maja Damian Torres

Revija Liahona v slovenskem jeziku izhaja enkrat letno, zato je pričakovanje še toliko večje, ko izide. Ko revijo dobimo, jo beremo skupaj z družino in tudi vsak posebej. V Liahoni se vedno najde kaj zanimivega. V njej so navdihnjene besede naših prerokov in apostolov. Kot vemo, naš prerok Thomas S. Monson vedno dobi navodila od Boga, kaj mora povedati, zato se mi njegove besede še toliko bolj usedejo v srce in jih z veseljem preberem. Radi pa prebiramo tudi besede apostolov in sedemdeseterih.

V zadnji Liahoni, ki smo jo dobili aprila 2013, so mi najbolj všeč kratke zgodbe, ker me navdihujejo. Prav tako mi je zelo všeč rubrika »Vprašanja in odgovori«, ker na razna vprašanja odgovarjajo mladi in lahko vidimo, kako gledajo na stvari. Na koncu je novo vprašanje in včasih je težko čakati eno leto, da vidiš odgovore, da vidiš, kako mladi razmišljajo.

V zadnji Liahoni je članek »Pomoč otrokom pri pripravah na krst«. Ta članek se mi zdi zelo poučen, saj, kot vemo, se otroci krstijo pri osmih letih starosti, in včasih ne veš, kako bi jim pri teh pripravah pomagal. Če dobiš napotke, je pa vseeno malo lažje.

Skratka, v reviji Liahona se za vsakega nekaj najde ne glede na to, ali si otrok, najstnik ali starejši. ■